

Του ΗΛΙΑ ΚΑΤΣΟΥΛΗ
καθηγητή Παντείου

Η ΚΑΤΑΝΟΗΣΗ και η εξήγηση της υφής των πολιτικών - κοινωνικών - πολιτισμικών φαινομένων μιας χώρας και μιας εποχής αποτέλεσε πάντα το αντικείμενο στο οποίο οι κοινωνικές επιστήμες έστρεψαν το γνωστικό τους ενδιαφέρον.

Στην Ελλάδα, οι κοινωνικές επιστήμες, παρά τις δυσκολίες που αντιμετωπίζουν έχουν αρχίσει να ασχολούνται σοβαρά με το ερώτημα: ποιες ιδιαίτερες δομές και σχέσεις διαμορφώνουν μια πραγματικότητα, που διαφέρει τόσο αισθητά από εκείνη των άλλων χωρών στην ανεπτυγμένη Δύση;

Δεν πάει πολύς καιρός που ένα «Μανιφέστο», γραμμένο από υψηλά κομματικά στελέχη και εκφωνημένο από τον Πρωθυπουργό, διαπίστωνε ή και κατηγγέλλε την κυριαρχία μιας συνολικής κοινωνικής στάσης απάθειας απέναντι στα γεγονότα. Το μανιφέστο αυτό του ΠΑΣΟΚ χαρακτήριζε τη σημερινή ελληνική κοινωνία, διά στόματος Α. Παπανδρέου, «κοινωνία της ανοχής», προσπαθώντας να εξηγήσει έτσι την αδιαφορία με την οποία η ελληνική κοινωνία αντιμετωπίζει τα πολιτικά και κοινωνικά της προβλήματα.

Βέβαια, αυτή η προσέγγιση όσο και αν ανταποκρίνεται στη γενικότερη στάση και διάθεση ενός μεγάλου μέρους ή και της πλειοψηφίας του ελληνικού λαού σήμερα, απλά διαπιστώνει ή και περιγράφει ένα φαινόμενο, χωρίς βέβαια να είναι σε θέση να το εξηγήσει ως προς τις κυριότερες συντεταγμένες τους.

ΕΠΕΙΔΗ κι εγώ, όπως και όλοι μας σήμερα, απορώ για τα πολλά και φαινομενικά ανεξήγητα που συμβαίνουν στον τόπο μας, προσπάθησα και προσπάθη να κατανοήσω την εποχή μου καταφεύγοντας στη γενικότερη επιστημονική γνώση και εμπειρία από άλλους λαούς, αλλά εξετάζοντας βέβαια προ πάντων το πλαίσιο μέσα στο οποίο η σημερινή ελληνική κοινωνία διαμορφώθηκε και λειτουργεί.

Καταρχήν στη διεθνή βιβλιογραφία, ιδιαίτερα μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο και σε σχέση με τις εμπειρίες από τα προβλήματα και τις δυσκολίες που αντιμετώπιζαν οι νέες χώρες να κινήσουν τις αναπτυξιακές και εκσυγχρονιστικές διαδικασίες, διατυπώθηκε η άποψη, ότι οι νέες αυτές χώρες αποτυχαίνουν στις εκσυγχρονιστικές τους προσπάθειες, διότι οι δομές τους, που διαμορφώθηκαν στη διάρκεια αιώνων, δεν είναι ικανές για αλλαγές ή και δεν τις επιτρέπουν. Οι κοινωνίες αυτές, που υπήρξαν για μέγιστα χρονικά διαστήματα «κλειστές κοινωνίες», χαρακτηρίστηκαν από ορισμένους κοινωνικούς επιστήμονες, «αμυντικές κοινωνίες», πράγμα που μπορούσε να εξηγήσει γιατί οι κοινωνίες αυτές φαινόταν ανίκανες να ανοιχτούν προς - και να αποδεχτούν - τους νεωτερισμούς που συντελούνταν στις άλλες, τις ανεπτυγμένες χώρες.

Θεωρώ την προσέγγιση αυτή ικανή να εξηγήσει, τουλάχιστον κατά ένα μέρος, τα σημερινά κοινωνικά, πολιτικά, προπάντων όμως τα πολιτισμικά φαινόμενα στη χώρα μας, χωρίς να αγνοώ, βέβαια, τις ουσιαστικές διαφορές που υπάρχουν μεταξύ της Ελλάδας και των άλλων «νέων» χωρών.

Η δική μου αντίληψη περί του «αμυντικού» χαρακτήρα της ελληνικής «κλειστής» κοινωνίας έρχεται σε αντίθεση με μία άποψη, η οποία πιστεύει ότι ο παραδοσιακός ανοιχτός και κοσμοπολίτικος χαρακτήρας της ελληνικής αστικής - εμπορευματικής αξίας είναι εκείνος ο οποίος κυριάρχησε στην Ελλάδα ήδη από τον προηγούμενο αιώνα και έφερε τη χώρα μας πιο κοντά στην ανεπτυγμένη Δύση παρά στην υπανάπτυκτη Ανατολή.

Δε μπορώ, βέβαια, να συζητήσω τώρα αυτή την άποψη, αρκεί όμως να τονίσω, ότι ο «ανοιχτός», - «εμπορευματικός» και «κοσμοπολίτικος» χαρακτήρας αφορούσε περισσότερο την ελληνική αστική τάξη της διασποράς και ότι οι εμπορικές δραστηριότητες στον ελληνικό χώρο, τελικά, ήταν διαμεσολαβητικές - μεταπρατικές, στερούσαν δηλαδή της δυναμικής της ευρωπαϊκής αστικής - εμπορευματικής τάξης, που πραγματικά «άνοιξε» τις κοινωνίες της προς τον έξω κόσμο και δημιούργησε τις προϋποθέσεις της κατοπινής ανάπτυξης και του εκσυγχρονισμού.

ΠΙΣΤΕΥΩ ότι η ελληνική κοινωνία, τουλάχιστον μέχρι τις αρχές της 10ετίας του '70, ήταν βασικά μια «κλειστή» κοινωνία. Κλειστή όχι μόνο με την έννοια ότι η διαδικασία ένταξης της στη διεθνή αγορά δεν είχε συντελεστεί, κλειστή όχι μόνο με την έννοια ότι η ροή εμπορευμάτων - υπηρεσιών - ανθρώπων και ιδεών μεταξύ Ελλάδας και εξωτερικού χώρου ήταν περιορισμένη, αλλά κλειστή και για άλλους λόγους: Αναφέρομαι σε μερικούς απ' αυτούς:

1. Παρά τη μεταπολεμική φυγή προς τις πόλεις, ένα μεγάλο μέρος του πληθυσμού παρέμεινε στην ύπαιθρο, απασχολούταν στον πρωτογενή τομέα, χρησιμοποιούσε παραδοσιακές μεθόδους και παρήγαγε, περισσότερο,

Αμυντική κοινωνία και λαϊκισμός

Στη νέα εποχή δεν πάμε με μεσοιανισμούς

για τις δικές του ανάγκες.

2. Ακόμη και αυτοί που έφυγαν στις πόλεις, δεν μπόρεσαν, τουλάχιστον στην πρώτη γενιά, να αφομοιωθούν, ενώ στην πλειοψηφία τους παρέμειναν περιθωριακοί, πράγμα που διευκόλυνε τη διατήρηση και στην πόλη των παραδοσιακών τους δεσμών.

3. Τόσο στην ύπαιθρο, όσο και στις πόλεις, κυριαρχούσαν οι παραδοσιακές σχέσεις, ενώ οι αξίες και η συμπεριφορά των κατοίκων άλλαζαν πολύ αργά, για να μπορέσουν να διαβρώσουν ή και να απειλήσουν τις υπάρχουσες δομές.

4. Το άνοιγμα που συντελέστηκε μετά τη 10ετία του '70 και οι ραγμές που προκάλεσαν, ιδιαίτερα ο τουρισμός, ο καταναλωτισμός και η διαδικασία ένταξης στην ευρωπαϊκή ολοκλήρωση στις παραδοσιακές στάσεις, επέφεραν μεν μια κινδύνια και επιτάχυναν τον ρυθμό ανοίγματος των «κλειστών» κοινωνιών, κινητοποίησαν όμως, από την άλλη μεριά και αντιστάσεις σε εκείνα τα στρώματα που περισσότερο από τα άλλα ήταν δεμένα με τη γη και την παράδοση και γι' αυτό είχαν αντικειμενικά λιγότερες δυνατότητες να ακολουθήσουν και να ενταχθούν στις αλλαγές που δρομολογούνταν.

ΝΟΜΙΖΩ ότι, καταρχήν, αρκούν αυτές οι επισημάνσεις του παραδοσιακού και «κλειστού» χαρακτήρα της ελληνικής κοινωνίας, που κυριαρχούσε στην ύπαιθρο

και ήταν αρκετά αισθητός και στα αστικά κέντρα.

Από τη στιγμή που οι επιρροές και οι προκλήσεις του εξωτερικού χώρου εντεινόταν, η παραδοσιακή και κλειστή ελληνική κοινωνία άρχισε να βιώνει τις προκλήσεις του περιβάλλοντος ως απειλή και να παίρνει απέναντί τους μια «αμυντική» στάση.

Η ελληνική «αμυντική κοινωνία» των τελευταίων δύο δεκαετιών είναι, περισσότερο, ένα σύνολο **στάσεων**, που τις διαμορφώνει από τη μια μεριά η παράδοση και από την άλλη η συνείδηση της απειλής που προέρχεται από το (εξωτερικό) περιβάλλον: από έναν πολιτισμό δηλαδή που βιώνεται ως ισχυρότερος και γι' αυτό απειλητικός των υπαρχουσών δομών, σχέσεων, αξιών κ.λπ. Όμως η έννοια της «αμυντικής» κοινωνίας δεν εξαντλείται σ' αυτά, αλλά είναι πολύ πιο σύνθετη.

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ «αμυντική κοινωνία» είναι, κατά τη γνώμη μου, ένα φαινόμενο αντιφατικό: Αντιφατικό, διότι, ενώ, τουλάχιστον στις εξωτερικές σχέσεις του, εμφανίζεται να υποδέχεται άκριτα κάθε τι το «ξενικό», αρνείται στη συνέχεια όχι μόνο να το αφομοιώσει, αλλά και κινητοποιεί εκείνες τις δυνάμεις της παράδοσης που διαθέτει, για να αποτρέψει τον κίνδυνο οι ξενικές επιρροές να κυριαρχήσουν στη ζωή και συμπεριφορά των Ελλήνων. Η κοινωνική αντίφαση που διαμορφώνεται στα πλαίσια αυτής της συνθετι-

κής διαδικασίας δημιουργεί ψυχολογικά ρήγματα και πολιτισμικές καταστάσεις, που ενέχουν τουλάχιστον το στοιχείο του παραλόγου. Διότι, παράλογο είναι το φαινόμενο μιας κοινωνίας που εντάσσεται στις διαδικασίες εκσυγχρονισμού και ανοίγεται, θεληματικά, προς τη νέα εποχή και δέχεται την πρόκληση που αυτή ενσαρκώνει, ενώ από την άλλη μεριά συνεχίζει να ακολουθεί μεσοιανικές προσηγορίες, χαρισματούχους ηγέτες και εκεί που αυτοί φαίνεται ότι εκ των πραγμάτων δεν μπορούν να λειτουργήσουν έτσι ή τέλος πάντων δεν υπάρχουν πια, αυτή η κοινωνία - εννοώ βέβαια ένα μεγάλο μέρος της - να επιζητεί την παρουσία τους ή και να προσδοκά την έλευσή τους.

Ο μεσοιανισμός, δηλαδή η εναπόθεση της ελπίδας αλλά και της ευθύνης ενός συλλογικού σώματος σε ένα πρόσωπο, προδίδει την αναγνώριση μιας κατάστασης, που από μόνη της οδηγεί σε αδιέξοδο: από τη μια μεριά η αναγνώριση αυτή συνδέεται και με τη συνειδητοποίηση της ανάγκης για κάτι σημαντικό και διαφορετικό, από την άλλη η αναγνώριση αυτή συνοδεύεται και από τον φόβο της προσωπικής - συλλογικής αδυναμίας ή και ανικανότητας να πετύχει αυτό το διαφορετικό και σημαντικό.

Την αντίφαση που ενσαρκώνει η συνύπαρξη της αναγνώρισης της ανάγκης αλλά και του φόβου από τις ενδεχόμενες συνέπειες και που κυριαρχεί σε μια εποχή και στην ίδια κοινωνία, νομίζω ότι βοηθάει να εξηγηθεί η δική μου αντίληψη της σημερινής ελληνικής κοινωνίας ως μιας «κλειστής» κοινωνίας, που ευρίσκεται μπροστά στην επιταγή να εγκαταλείψει την «αμυντική» της στάση και να «ανοιχτεί» προς τις εκσυγχρονιστικές διαδικασίες που συντελούνται σ' ένα χώρο, στον οποίο αυτή η ίδια η «κλειστή» και «αμυντική» κοινωνία θεληματικά έχει ενταχθεί.

ΔΥΟ ΣΤΟΙΧΕΙΑ, εκτός εκείνου της αντιφατικότητας που αποτελεί παράγωγο τους, χαρακτηρίζουν την ελληνική «αμυντική» κοινωνία και διαμορφώνουν τον χαρακτήρα της: ένα **κοινωνικό** και ένα **πολιτισμικό**.

1. Το **κοινωνικό** αποτελεί τη βάση πάνω στην οποία ορθώνεται και διαρθρώνεται η «αμυντική» μας κοινωνία.

Η ελληνική κοινωνία ευρίσκεται σε μια **μεταβατική** κατάσταση, στην οποία υπάρχουν και **ενεργοποιούνται**, σε μια αντιθετική σχέση και διαδικασία, το **παλαιό** και το **νέο**, οι παλαιές, δηλαδή παραδοσιακές σχέσεις, στρώματα, παραδόσεις, αξίες, στάσεις και συμπεριφορές και οι αντίστοιχες νέες. Αυτή την κατάσταση τη συναντάμε, βέβαια, σε όλες τις μεταβατικές εποχές και υπ' αυτήν την έννοια το φαινόμενο της αντίθεσης παλαιού και νέου δεν είναι μόνο ελληνικό αλλά παγκόσμιο. Η ιδιαιτερότητα της ελληνικής μεταβατικής κοινωνίας έγκειται στο γεγονός, ότι μεταξύ παλαιού και νέου, που εκφράζουν το καθενα ξεχωριστά μια διαφορετική εποχή, παρεμβάλλεται ένα πλήθος ετερόκλητων στρωμάτων, επαγγελματιών, στάσεων και αξιών, που δεν ανήκουν στην **παλαιά κοινωνία** και γι' αυτό δεν διαθέτουν τη σταθερότητα της παράδοσης και των αξιών της κοινωνίας αυτής, δεν ανήκουν ούτε και στη **νέα κοινωνία**, δεν έχουν δηλαδή εμπιστοσύνη με το πνεύμα και τις αξίες της σύγχρονης εποχής.

Τα στρώματα αυτά, τα μικρομεσαία στρώματα **χωρίς δεσμούς**, είναι εκείνα που διαμορφώνουν τον χαρακτήρα και τις στάσεις της ελληνικής «αμυντικής» κοινωνίας. Κυριαρχούν σ' αυτήν όχι μόνο διότι διαθέτουν απέναντι στα στρώματα της νέας κοινωνίας μια αριθμητική υπεροχή, όχι επειδή υπερτερούν απέναντι στα πολυπληθέστερα στρώματα της παλαιάς κοινωνίας λόγω του χώρου διαμονής του (αστικά κέντρα) και της φύσεως της απασχόλησής τους στον μεταπρατικό τομέα, στον τομέα προσφοράς υπηρεσιών, προπάντων όμως στον σημαντικό για την ελληνική κοινωνία, και οικονομία τομέα της παραοικονομίας: κυριαρχούν και δίνουν το στίγμα της δικής τους κατάστασης στην ευρύτερη ελληνική κοινωνία λόγω της κινητικότητας και της πολυπραγμοσύνης που τα διακρίνει και που είναι και συνέπεια της συνειδητοποίησης της προσωρινότητας της κοινωνικής τους θέσης. Τα στρώματα αυτά αποτελούν τη σπονδυλική στήλη του **λαϊκισμού**, στον οποίο μάλιστα, στη σημερινή ελληνική κοινωνία, προσδίδουν και ένα φασιστοειδές περιεχόμενο (αυριανισμός - τομπρισμός - κουτσογιωργισμός κ.λπ.).

2. Το **πολιτισμικό** στοιχείο που κυριαρχεί στην ελληνική «αμυντική» κοινωνία είναι η σύνθεση των αντιφάσεων που χαρακτηρίζουν τα ετερόκλητα, αντιπραγωγικά, μεταπρατικά, μεσαία στρώματα. Σε αντίθεση με τον πολιτισμό και την κουλτούρα των αγροτικών κυρίως στρωμάτων, που έχει παράδοση, σταθερότητα και εμπειρέχει πλήθος στοιχείων, που μπορούν και πρέπει να επιζητήσουν στη σύγχρονη εποχή - σε αντίθεση προς την

“ *Τα στρώματα αυτά, τα μικρομεσαία στρώματα χωρίς δεσμούς, είναι εκείνα που διαμορφώνουν τον χαρακτήρα και τις στάσεις της ελληνικής «αμυντικής» κοινωνίας. Κυριαρχούν σ' αυτήν όχι μόνο διότι διαθέτουν απέναντι στα στρώματα της νέας κοινωνίας μια αριθμητική υπεροχή, όχι επειδή υπερτερούν απέναντι στα πολυπληθέστερα στρώματα της παλαιάς κοινωνίας λόγω του χώρου διαμονής τους (αστικά κέντρα) και της φύσεως της απασχόλησής τους στον μεταπρατικό τομέα, στον τομέα προσφοράς υπηρεσιών, προπάντων όμως στον σημαντικό για την ελληνική κοινωνία, και οικονομία τομέα της παραοικονομίας: κυριαρχούν και δίνουν το στίγμα της δικής τους κατάστασης στην ευρύτερη ελληνική κοινωνία λόγω της κινητικότητας και της πολυπραγμοσύνης που τα διακρίνει και που είναι και συνέπεια της συνειδητοποίησης της προσωρινότητας της κοινωνικής τους θέσης. Τα στρώματα αυτά αποτελούν τη σπονδυλική στήλη του λαϊκισμού, στον οποίο μάλιστα, στη σημερινή ελληνική κοινωνία, προσδίδουν και ένα φασιστοειδές περιεχόμενο (αυριανισμός - τομπρισμός - κουτσογιωργισμός κ.λπ.).* ”

“ Η κουλτούρα των μεταπρατικών στρωμάτων δεν έχει σχεδόν τίποτα το γνήσιο: Από την παράδοση, την επίφασή της μόνο διατηρεί, ενώ από την μοντέρνα κουλτούρα οικειοποιείται μόνο τα απορρίμματά της ”

αδιαμόρφωτη κουλτούρα των νέων δυναμικών στρωμάτων, που δεν έχουν ακόμη κατακτήσει τη νέα εποχή, η κουλτούρα των μεσαίων - μεταπρατικών στρωμάτων δεν διαθέτει σχεδόν τίποτα το γνήσιο: διατηρεί από την παράδοση μόνο την επίφασή της και τις αναχρονιστικές της αξίες και οικειοποιείται από τη μοντέρνα κουλτούρα μόνο τα απορρίμματά της.

Μιμητισμός, καταναλωτισμός, φαντασμαγορική συμπεριφορά από τη μια, φόβος μπροστά στο καινούργιο από την άλλη, συνθέτουν τις αξίες και την κουλτούρα των τάξεων αυτών, που δεν μπορούν, βέβαια, να ανεχθούν ούτε να αντέξουν στην πρόκληση που ενσαρκώνει η νέα εποχή, οι αξίες και η κουλτούρα της. Τα ετερόκλητα μεσαία (αυτά) στρώματα, κυρίως, και η κουλτούρα τους διαμορφώνουν τον «αμυντικό» χαρακτήρα της σύγχρονης ελληνικής κοινωνίας. Από τη μια μμπούνται κακόγουστα κάθε τι το ξένο και από την άλλη καταγγέλλουν τις αρχές του και τις χώρες προέλευσής του.

Εκείνο που περισσότερο χαρακτηρίζει και διακρίνει αυτά τα στρώματα από τα στρώματα

της παραδοσιακής και της μοντέρνας κοινωνίας μας, είναι η αίσθηση ή και η γνώση - σε κάθε περίπτωση όμως η συνειδητοποίηση - του κινδύνου για την ίδια τους την ύπαρξη, που συνεπάγεται το νέο, το μοντέρνο, με λίγα λόγια η πρόκληση της νέας εποχής, της τεχνολογικής εποχής, οι διαδικασίες ολοκλήρωσης της οποίας συντελούνται στον εξωελλαδικό χώρο, ιδιαίτερα στον δυτικοευρωπαϊκό.

ΑΠΟΤΕΛΕΙ πραγματικά ένα μοναδικό επίτευγμα του σύγχρονου ελληνικού λαϊκισμού, έτσι όπως μοναδικά αυτός εκφράζεται

από τον Α. Παπανδρέου (ο αυριανισμός, επαναλαμβάνω, είναι η φασιστοειδής έκφραση του ελληνικού λαϊκισμού), η συσπείρωση σε μια πολιτική συμμαχία διάρκειας ενός πλήθους ετεροκλήτων στρωμάτων και συμφερόντων εναντίον του αποκαλούμενου «δυτικο-ΕΟΚικού κ.τ.λ.» εκσυγχρονισμού. Πρέπει να έχει γίνει μια συνείδηση όλων, ότι η ετερόκλητη αυτή συμμαχία δεν απέτρεψε μεν την ένταξη της χώρας μας στις διαδικασίες της ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης, παρεμβάλλει όμως τόσα πολλά εμπόδια και δημιουργεί τόσες αρνητικές καταστάσεις, ώστε ακόμη και αυτή η καθυστερημένη ένταξη της Ελλάδας

στις διαδικασίες του ευρωπαϊκού εκσυγχρονισμού να κινδυνεύει, διότι, ακόμη και σήμερα, ένα μεγάλο μέρος του πληθυσμού - όχι μόνο οι μεσαίες - μεταπρατικές τάξεις - να την αντιμετωπίζει με φόβο και δυσπιστία.

Ενα όμως καλό φαίνεται ότι έχει κάνει η όλη κινητοποίηση και εκμετάλλευση από το λαϊκιστικό κίνημα της ελληνικής «αμυντικής» κουλτούρας: την αναγνώριση του αξιόλογου στο οποίο οδηγεί ο σύγχρονος λαϊκισμός, όπως και την αναγνώριση της ανάγκης, η ελληνική κοινωνία να «ανοιχτεί» προς τη νέα εποχή και να δεχτεί την πρόκληση που αυτή ενσαρκώνει. Αυτό όμως προϋποθέτει δυνάμεις που θα είναι σε θέση να αποδιοργανώσουν τις «αμυντικές» δομές της υπάρχουσας κοινωνίας, να αποβάλουν τον «αμυντικό» της χαρακτήρα.

Αυτό βέβαια είναι ένα προτσές, μια μακρόχρονη και επικίνδυνη διαδικασία, την οποία ελπίζω ότι θα επιταχύνει η θέαση του θεάτρου του παραλόγου, που τους τελευταίους μήνες παίζεται μπροστά μας και πρωταγωνιστής του οποίου είναι ότι το χειρότερο μπορεί μια κοινωνία να παράξει.

ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ • ΑΝΑ

ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ ΠΡΟΣ ΑΝΑΓΕΛΙΑΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΟΣ

Σύμφωνα με την υπ' αριθ. 5779/88 απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών - Διαδικασίας Εκουσίας Δικαιοδοσίας - εκδοθείσα μετά από αίτηση του Δημητρίου Αργυράκη καλείται ο κοιμιστής των κατωτέρων λεπτομερώς περιγραφόμενων Εντόκων Γραμματίων του Ελληνικού Δημοσίου όπως, το αργότερο εντός προθεσμίας 30 ημερών από της ημερομηνίας της τελευταίας δημοσιεύσεως της παρούσης προκήρυξης, αναγγείλει τα δικαιώματά του και, σε περίπτωση που κατέχει τα εν λόγω αξιόγραφα, καταθέσει ταύτα στην Γραμματεία του Πρωτοδικείου Αθηνών, επί ποιητή απωλείας της ισχύος των σε αντίθετη περίπτωση.

Τα Έντοκα Γραμμάτια είναι τα εξής:

1. Υπ' αριθ. 306.875, 306.876 με ημερομηνία εκδόσεως 31.7.1987, λήξεως μετά 12 μήνες, ποσού 1.000.000 δραχμών το κάθε ένα.
2. Υπ' αριθ. 441572, εκδόσεως 31.10.1987, λήξεως μετά 3 μήνες από την ημερομηνία εκδόσεως, ποσού 100.000 δραχμών.
3. Υπ' αριθ. 442234, εκδόσεως 31.10.1987, λήξεως μετά 3 μήνες από την ημερομηνία εκδόσεως, ποσού 200.000 δραχμών.
4. Υπ' αριθ. 442661, εκδόσεως 31.10.1987, λήξεως μετά τρίμηνο, ποσού 500.000 δραχμών.
5. Υπ' αριθ. 443943, εκδόσεως 31.10.1987, λήξεως μετά 3 μήνες, ποσού 1.000.000 δραχμών.
6. Υπ' αριθ. 458168, 458169, 458170, 458171, 458172, εκδόσεως 31.10.1987, λήξεως μετά 12 μήνες από της ημερομηνίας εκδόσεως, ποσού 1.000.000 δραχμών το κάθε ένα.
7. Υπ' αριθ. 298269, εκδόσεως 31.7.1987, λήξεως μετά 12 μήνες, ποσού 500.000 δραχμών.
8. Υπ' αριθ. 299584, εκδόσεως 31.7.1987, λήξεως μετά 12 μήνες, ποσού 1.000.000 δραχμών.
9. Υπ' αριθ. 294849, εκδόσεως 31.7.1987, λήξεως μετά 12 μήνες, ποσού 200.000 δραχμών.

Αθήνα, 19 Ιανουαρίου 1989
Ο Πληρεξούσιος Δικηγόρος
ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ Λ. ΑΜΑΞΟΠΟΥΛΟΣ
ΣΤΑΔΙΟΥ 51 - ΑΘΗΝΑΙ

ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΗ ΣΩΜΑΤΕΙΟΥ

Με την υπ' αριθ. 919/1989 απόφαση του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών (διαδικασία Εκουσίας Δικαιοδοσίας) αναγνωρίστηκε το σωματείο «Εβελονές Δασοφυροπροστασίας Αττικής (Ε.ΔΑΣ.Α.)» με έδρα την Αθήνα και σκοπό την εβελοντική πυροφύλαξη των δασών της Αττικής και εγκρίθηκαν οι διατάξεις του καταστατικού του.

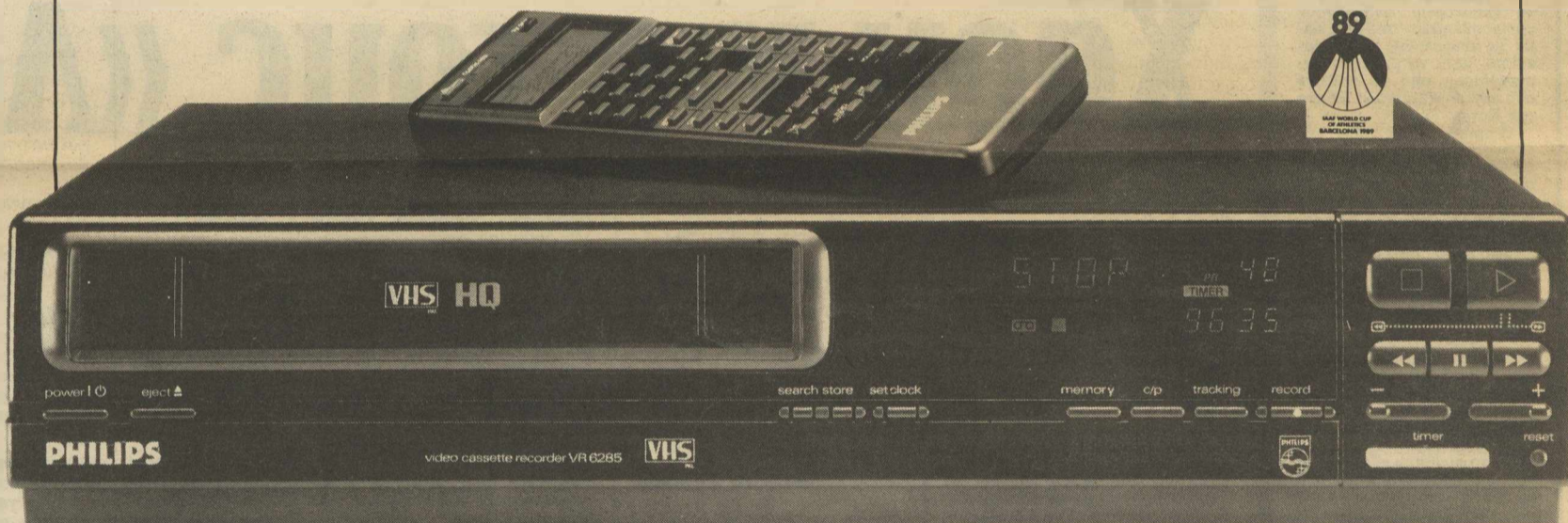
Αθήνα, 10 Απριλίου 1989
Ο Πληρεξούσιος Δικηγόρος
Παναγιώτης Α. Γιάκας

ΠΕΡΙΛΗΨΗ ΠΡΟΚΗΡΥΞΗΣ ΕΚΔΗΛΩΣΗΣ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΟΣ

Η Ελληνική Εταιρία Τοπικής Ανάπτυξης και Αυτοδιοίκησης (Ε.Ε.Τ.Α.Α.), σε συνεργασία με τη Γενική Γραμματεία Νέας Γενιάς, Τοπικές Ενώσεις Δήμων και Κοινοτήτων (Τ.Ε.Δ.Κ.) και Αναπτυξιακού Συνδέσμου, με συγχρηματοδότηση του Ευρωπαϊκού Κοινωνικού Ταμείου, οργανώνουν δύο Προγράμματα κατάρτισης αποφοίτων Α.Ε.Ι. και Τ.Ε.Ι. Η θεωρητική κατάρτιση θα γίνει στην Αθήνα και η πρακτική άσκηση στους Νομούς: Αργολίδας, Αρκαδίας, Αρτας, Αχαΐας, Βαυτίας, Γρεβενών, Δράμας, Δυτ. Αττικής, Δοδεκάνησου, Εβρου, Ευβοίας, Ευρυτανίας, Ζακύνθου, Ηλείας, Ηρακλείου, Θεσπρωτίας, Θεσ/νίκης, Καβάλας, Κορθίτιδας, Καστοριάς, Κέρκυρας, Κεφαλληνίας, Κιλκίς, Κοζάνης, Λακωνίας, Λασιθίου, Λευκάδας, Μαγνησίας, Μεσσηνίας, Ξάνθης, Πειραιώς, Πιερίας, Ροδόπης, Σάμου, Σερρών, Τρικάλων, Φωκίδας, Χαλκιδικής και Χίου. Αναλυτικό κείμενο της προκήρυξης βρίσκεται στα γραφεία της Ε.Ε.Τ.Α.Α. και των Τ.Ε.Δ.Κ. Οι εκδηλώσεις ενδιαφέροντος υποβάλλονται μέχρι τις 8 Μαΐου 1989 στα γραφεία της Ε.Ε.Τ.Α.Α. - Ομήρου 19 - 10672 Αθήνα (τηλέφωνο ΚΑ Σ. Ρίζου, τηλ. 01/3645682-3 και 3608889).

BBDO
ATHENS

VIDEO PHILIPS
Η ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΗΣ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑΣ

Προχωρήστε την εικόνα σας σε επίπεδα Philips. Καρέ-καρέ. Με αργή κίνηση. Με γρήγορη κίνηση. Νετάρετε. Ακίνητοποιήστε την... Ακούστε την στερεοφωνικά. Προγραμματίστε την εβδομάδες πριν. "Τηλε-διατάξτε" την να κάνει όπ θέλετε. Είναι Philips. Προχωρήστε μαζί της... Έχετε τρεις επιλογές:

1 VR 6180

- 4 ημερολογιακοί προγραμματισμοί για 1 μήνα.
- Σύστημα VPS.
- Προγραμματισμός και από το τηλεχειριστήριο.
- Λειτουργεί και σαν TUNER με μήνην 48 σταθμών.
- Κίνηση καρέ-καρέ.
- Γρήγορη κίνηση με εικόνα.

2 VR 6285 - 3 ΚΕΦΑΛΩΝ

Διαθέτει επιπλέον:

- Υπέροχη ακίνητη εικόνα.
- Υπέρ-αργή κίνηση (Slow -Motion).
- Τηλεχειριστήριο με οθόνη LCD για γράψιμο, έλεγχο και επιλογή του προγραμματισμού. Διαθέτει ακόμη ενσωματωμένο ρολόι που δείχνει συνεχώς την ακριβή ώρα.

3 VR 6975 - 5 ΚΕΦΑΛΩΝ ΣΤΕΡΕΟΦΩΝΙΚΟ

Με δυνατότητα προγραμματισμού 8 προγραμμάτων για 1 μήνα και επιπλέον:

- Δυνατότητα εγγραφής στερεοφωνικού προγράμματος ή μόνο ήχου Hi-Fi Stereo για 8 ώρες.
- Σύστημα "Go-to" για ανεύρεση συγκεκριμένου σημείου στη ταινία - αριθμηση / χρόνος.

Ζητήστε την εγγύηση PHILIPS και τις οδηγίες χρήσης στα Ελληνικά.

PHILIPS